

Krisztus-központú imádság

Szemlélődő domonkos nővérek a rózsafüzérről

„Vannak olyan események az életünkben, melyeket – amikor visszaemlékezünk – ugyanolyan intenzitással, elevenséggel élünk át, mint amikor először történtek velünk.

A rózsafüzér emlékeztet, és tanít emlékezni. Hiszen az emlékezetünkben megőrzött titkokat nemcsak előhívja, hanem föltárja előttünk Jézus életét és mindnyájunk életét. Ez a szepősi ünnep különösen is segíthet abban, hogy Jézus életét teljességében lássuk, és hogy még jobban megérthessük, mit is jelent az egész életet szemünk előtt tartani, s úgy emlékezni, mint ahogyan azt az ősz teszi: színek és formák gazdagságában, szépségében.

Szent Ágoston csodálattal ír az emlékezőtehetségről. Szavainak mélységét a rózsafüzér-imádságban még inkább megéjtethetjük:

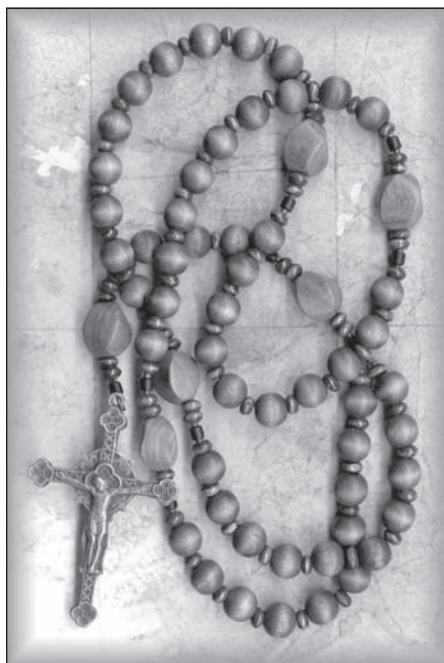
„Az emlékezet nagyszerű birodalma mindent befogad rejtett, titokzatos öbleibe, hogy előszedje és használatra adja, amikor szükséges... Nagy hatalom az emlékezet, Uram, igen nagy; meddig terjed, s van-e határa rejtekenek? Ki ért valamikor feneket benne? Erő, amely lelkemé, hozzátartozik természetemhez” (Szent Ágoston: Valloások, Tizedik könyv VIII. fejezet).

Máriával emlékezni azt is jelenti számomra, hogy Jézus életével, egész létével ugyanolyan erővel hat népére, mint hatalmat sugárzó szavaival. Máriában és hozzá imádkozva, a mi emlékezetünkben és lelkünkben is elevenen él, akit szeretünk. S így, emlékezve tesz minket élővé az Úr, akkor is, ha ősz van.

Mónika nővér

Mit is jelent a rózsafüzért imádkozni, Mária iskolájába járni?

„Ez a tiszteletre méltó imaforma elvezet az üdvösség misztériumának szemlélésére, amelyben a Szent Szűz Fia művébe bensőségesen belekapcsolódik” (Konstitúció, II. fejezet II. cikkely: A magánima).

Ez egyrészt gyakorlást, kitartást kíván tőlem, másrészt az üdvözlégek állandó ismétlése közben, lelki szemem előtt megjelennek Jézus életének eseményei, eleven kapcsolatba kerülhetek Jézussal, Mária segítségével.

Veronika nővér

A rózsafüzér királynője ünnepe születésének körülményein elgondolkodva – háború, harc, küzdelem – felvetődik bennem a kérdés: Jelen van-e lelki életünkben a harc, a küzdelem? Ha igen,

miért is küzdünk valójában? Dietrich Bonhoeffer német evangélikus teológus is foglalkoztatta ez a kérdés, s a következőképpen válaszol rá:

„Egyházunk halálos ellensége az olcsó kegyelem. Harcunk ma a drága kegyelemért folyik” (D. B.: „Követés” Drága kegyelem).

Mi az olcsó kegyelem? Leértékelt árú kegyelem, leértékelt bűnbocsánat, elherdált vigasztalás, elvesztegetett szentség, bűnbánat nélküli bűnbocsánat, személyes gyónás nélküli feloldozás...

Mi a drága kegyelem? A szántóföldbe elrejtett kincs; a drágagyöngy; „Jézus Krisztus hívása, amelyre a tanítvány elhagyja hálóját, és követi őt...” „A drága kegyelem az evangéliumi örömhír, amelyet mindig újra meg kell keresni, ajándék, amelyért imádkozni kell, ajtó, amelyen kopogtatni kell...” (D. B.: „Követés” Drága kegyelem).

A rózsafüzér-imádság Krisztus-központú imádság. Az út Máriával, Mária által Jézushoz vezet. Az üdvözlégek kimondásakor Mária egészen áttetszővé válik... Krisztust befogadóvá, Krisztust hordozóvá, Krisztust feláldozóvá, Krisztust keresővé, Krisztust szenvedni látóvá, vele szenvedővé, Krisztust siratóvá, Krisztus dicsőségét szemlélővé... A rózsafüzér-imádság megtanít bennünket arra, hogy ne magunk körül forogjunk, hanem Krisztus körül.

Közösségünkben naponta együtt imádkozzuk a rózsafüzért. A titkok és Mária Jézushoz vezető jelenléte segít felfedezni a drága kegyelmet, amely azért drága, „mert Istennek került sokba, Istennek a Fia életébe került, és nekünk nem lehet olcsó az, ami Istennek drága” (D. B.: „Követés” Drága kegyelem).

Anna nővér

Boldoggá avatás

Salkaházi Sára testvéréről nem sokat tudtam ez év júniusáig. Ekkor kaptam kezembe a Szociális Testvérek Társasága által összeállított füzetet, amely Sára testvér életét szerette volna megismertetni a nyár folyamán különböző táborokban részt vevő gyerekekkel, fiatalokkal és felnőttekkel. Többek között szeptemberben templomunkban az ifjúsági zenekar és az ifjúsági hittanosok is ebből a füzetből vezették le a szentségimádási órákat. Feliratkoztam az internetes levelezőlistára, mely révén minden nap egy-egy rövid részletet kaptam Sára testvér naplójából. (www.communio.hu/szocialistestverek) Ezzel is mintegy lelki előkészületet biztosított a Szociális Testvérek Társasága a szeptember 17-i boldoggá avatásra.

Ahogy egyre több idézetet olvastam naplójából, éreztem, hogy Sára testvér nagyon is közel áll hozzám, ő is küzdött olyan problémákkal, mint én. S megtapasztaltam, hogy ezekben a nehéz helyzeteimben segítséget, erőt kapok tőle, ahogy olvasom írásait. A boldoggáavatási szertartásra szerettem volna elmenni, a szívem mélyen, de ahogy egyre közeledett az időpont, csak nem tettem semmit annak érdekében, hogy ott legyek, s megnyugtattam lelkiismeretemet, hogy kisgyerekeim vannak, ráadásul betegek is lettek, érthető, miért nem tudok személyesen ott lenni.

Aztán egy beszélgetés elcsípett fél-

mondata megerősített abban, hogy induljak és menjek el. A boldoggá avatás előtt késő este döntöttük el férjemmel, hogy elmegyek. Utólag vettem észre, hogy ez abban az időben történt, amikor a Szent István-bazilikában szentségimádást tartottak az ünnep előestéjén.

Igyekeztem korán odaérni a Szent István-bazilika előtti térre. Az óriáskivetítőkön dokumentumfilmet vetítettek Sára testvéréről.

Három dolgról szeretnék beszámolni, melyek engem talán a legjobban megfogtak.

Az első ezek közül a szentmise bemutatása előtti eseményekhez kötődik. A szentmise előtti órában a közösség tagjai felidéztek Sára testvér életútját szentírási szakaszok, valamint a naplójából vett részletek és zenei kíséret segítségével. Számomra az egyik legmeghatóbb életkép róla egy szemtanú vallomásából maradt ránk: „katonabakancs-lépések dübörögtek... egyszer csak felpattant az ajtó, és ott állt Sára, mögötte a nyilasok. Mikor mondták, hogy elviszik, rózsafüzérért nyúlt, s csak annyit mondott: Igen. – Ide engedjenek be egy pillanatra! – szól, és előrejött a tabernákulumig. Két nyilas után. Sára fél térdre ereszkedett, és az örökmécs fénye az arcába ragyogott. [...] határozottan emlékszem, hogy azt gondoltam: Istenem, ez a Sára szent! A két nyilas is meghökölt a látványtól. Alig telt el pár másodperc, az egyik marcona nyilas megragadta, és rákiabált: Gyerünk már! Majd imádkozhatsz még az éjszaka! És akkor ő felállt, de békével, az valami csodálatos volt...”

Közvetlenül a szentmise előtt rövid énekpróba volt, majd felcsendültek a Szent István-bazilika harangjai. Az ünnepi szertartás minden részletében alaposan végiggondolt, tökéletesen megszervezett, igényes, felemelő és ezek mellett mégis végtelenül egyszerű volt.

Másik meghatározó élményem a szentmise alatt szereztem. A záró áldás előtt Schweitzer József nyugalmazott országos főrabbi szólta a megjelentekhez. Ő emlékeztetett arra, hogy az egyik Dunába lőtt zsidó asszony Izraelben élő leánya már 1968-ban kezdeményezte a Yad Vashem intézetnél, hogy Salkaházi Sára neve felkerüljön a Világ Igazainak névsorába.

Harmadik momentumként Berkecz Franciska, a Szociális Testvérek Társasága elöljárójának a szavait emelném ki, amiben megköszönte azt, hogy a Szentatya Sára testvér az oltár dicsőségére emelte: Olyan boldogot kaptunk, aki megharcolta a modern ember harcait, és éppen ezért hiteles példakép számunkra, akinek közbenjárásáért fohászkozhatunk, amikor a rendszerváltozás veszteseiért, a szociálisan rászorulóért, a magyar egyházért, a papi és szerzetesi hivatásokért imádkozunk.

A szertartás befejeztével egyik régi ismerősömmel találkoztam. Amikor megkérdezte, hogy vagyok, hirtelen átvillant az agyamon: mondjam, a megszokott választ: jól...? Vagy mondjam azt, ami a szívemben volt: nehezen. Ez utóbbit mondtam. Erre ő ekképpen válaszolt: akkor az élet-szentség útján jársz, mi más lehetne most ez után a szertartás után erre mondanom...?

Hazafele a vonaton sokféle gondolat kavargott bennem. Ha valaki a halálom után a naplóm felapozná, vajon tudna-e erőt meríteni belőle? Ha probléma adódik életemben, tudok-e higgadt lenni és a rózsafüzér-imádságból erőt meríteni? Kik a példaképeim? Kinek a szavára figyelek? Kinek a gondolatai az irányt adók, az irányt mutatók az életemben? Tudom-e Jézus fényében, az örökmécs fényében szemlélni életemet, nehézségeimet? Tudom-e, próbálom-e a szentségimádásokon Jézus tanítása szerint értékelni cselekedeteimet? Egyáltalán van-e az életemben méltó helye, ideje a szentségimádásnak?

Szentségimádás

Plébániánkon évek óta, heti rendszerességgel – minden héten csütörtökön, 18–19 óráig – tartunk szentségimádást. Elsőpéntek előtti csütörtökön Gyula atya vezetésével közös, felolvasott imákkal színesített szentórát tartunk, míg a hónap többi csütörtökén csendes szentségimádás van. Egy-egy alkalmat igyekszünk színesebbé is tenni: szeptemberben két alkalommal Salakházi Sára naplójából felolvasott gondolatok alkották a vezérfonalat, melyet az ifjúsági hittanosok és ifjúsági zenekar tagjai taizéi énekekkel kísérték.

A szentségimádás – bár neve alapján azt hihetnénk – nem muszáj, hogy egy hatalmas, aktív, egy órán keresztül tartó, összeszedett imát jelentsen. Igazából még a nagy szentek sem mindig voltak képesek ilyen „teljesítményre”. Úgy gondolom, hogy az elmondott vagy meghallgatott imánál van egy sokkal fontosabb dolog: a jelenlét. A csendes, szemlélődő, semmivel nem törődő, pusztán jelenlétünk a Oltáriszentség előtt.

Persze, az ember agya estére, a végigdolgozott nap után, már zsong, egy felbolydult méhkasra hasonlít, amitől talán nagyon is idegen ebben az állapotban a csendes, szemlélődés. Ennek ellenére úgy gondolom, hogy talán pont ez a legfontosabb, amit meg kellene tanulnunk! Az elcsöndesedés, a belső csend megteremtésének a tudományát! Ehhez az Oltáriszentség szemlélése egy tökéletes állapotot biztosíthat, ha hagyunk magunk számára elégséges időt.

Nem szabad sietni! A belső csend nem robogó vonaton érkezik. Lassú és halk. Ez a természete. De elér mindenkihez, ha kívárja. És ha már egyszer megtalált minket, akkor nem megy el egykönnyen. Egy taizéi imaóra meghitt légköre, egy régóta halogatott gyónás utáni állapot bel-

ső melege, a szentségimádások belső békéje mind olyan dolgok, amiket az ember – ha egyszer átél – nem felejt el egykönnyen. Újra és újra vágyik rá, mert valami többet, valami szebbet, valami nagyobbat érzett meg a természetfeletti világból, mint amit a hétköznapi forgataga önmagában bármikor is lehetővé tenne.

Ennek az élménynek a megtapasztalására hívunk és várunk mindenkit sok szeretettel! Az egyes, plébániánk területén dolgozó közösségeket, hogy ez által a közös élmény által még jobban közelebb kerülhessünk egymáshoz, és együtt pedig a Jóistenhez. Készítettünk egy beosztást, amiben feltüntettük, hogy melyik közösségre mikor kerülne sor. Ez csak és kizárólag annyit jelent, hogy az adott nap egy dedikált alkalom az adott közösség számára. Természetesen ez sem azt nem jelenti, hogy csak akkor lehet jönnie

bármiknek is, amikor az ő közösségének az időpontja van – hiszen így mi lenne azokkal, akik nem tartoznak egy közösségbe sem –, sem pedig azt, hogy az adott időpontban az aktuális közösség minden tagjának meg kellene jelennie, hiszen korántsem biztos, hogy mindenki ráér akkor. Egyszerűen csak szerettünk volna egy kicsit szervezettebb, talán nagyobb plénumot magába foglaló formát teremteni az egyes szentségimádási alkalmak számára.

eFeS

Október 5.: *Cursillo*

Október 12.: *egyházközvetítő képviselő-testület*

Október 19.: *Kolping Családegysület*

Október 26.: *középiskolás hittanosok.*

Ez az alkalom nem csendes szentségimádás lesz, mivel a hittanosok dicsőítő énekekkel készülnek, melyre nagy szeretettel hívják elsősorban a felsős hittanosokat, valamint a fiatalokat.

Regina Gyermekklub

Először is köszönetet mondok ezúton is azoknak a nagylelkű segítőknek, akik lehetővé tették, hogy a Regina Gyermekklubot az előzetes tervek szerint, zökkenőmentesen be tudtuk indítani. Sokan kérdezik, miből áll konkrétan a háttérzolgálat, és hol lehet jelentkezni. Ezért most részletesebben leírom, amit a Regina Krónika nyári összevont számában a felhívásban megfogalmaztam. A háttérzolgálatot vállalók szombati napon 16.40 körül vagy a plébániára mennek (Gyula atya be tudja őket engedni), vagy 17 óra előtt a sekrestyébe érkeznek (ott tudják felvenni a kulcsokat). A gyerekek szüleikkel az ovismise után, körülbelül háromnegyed 6-ra érkeznek a közösségi házba. Erre az időre kell elkészíteni a teát. Minden alapanyag oda van készítve, nem kell hozni semmit. A klubnak legkésőbb

fél 7-re vége van, ezután kell elmosogatni és rendbe tenni a konyhát. A konyhában van egy ennél még sokkal részletesebb leírása a feladatoknak, tudnivalóknak.

A sekrestyében van egy lap, amire fel lehet iratkozni, ki melyik szombatot tudja vállalni. Szeretettel kérem nagylelkű támogatásukat a jövőben is ehhez a kezdeményezéshez!

Tátriné Radics Rita

Nem csak gyerekeknek!

Kedves Gyerekek!

Ezen a nyugtalan, bizonytalan októberben, amikor úgy tűnik, hogy nem a szeretet, a türelem, a megértés, a békeességben végzett közös munka mozgatja a felnőtt világot sem a nagyvilágban, sem a mi kis hazánkban, Babits Mihály soraiban kerestem vigaszt.

„úgy vagyok én is, nagy hír tudója: s
mint bércezt annál több
forrás feszíti, mennél több hó ül fején,
öreg szívem
úgy feszül a szavaktól; pedig mi hírt
hozok én? mit
bánom a híreket én? forrong a világ,
napok állnak

versenyt az évekkkel, évek a századokkal,
az örült
népek nyugtalanok: mit számít? én
csak az őszre
nézek, az őszet érzem, mint bölcs
növények és jámbor
állatok, érzem, hogy a föld hogy fordul
az égnek aléltabb

tájaira, s lankad lélekzete, mint
szeretőké –
óh szent Ritmus, örök szerelem nagy
ritmusa, évek
ritmusa, Isten versének ritmusa –
mily kicsi minden
emberi történést!”

S hogy ugyan mitől lehetnek vizsgálóak a fenti sorok, s hogy vajon mi köze mindennek például a XVI. Benedek pápát ért támadásokhoz, fenyegetésekhez, vagy akár a hazánkban kialakult bizonytalan politikai helyzethez, a meggondolatlan, értelmetlen pusztításhoz, az erkölcstelen megnyilvánulásokhoz? Azt gondolom, nagyon is sok. Mert Babits itt az őszet nem csak az elmúlás, a telet nem csak a halál szimbólumaként használja, hanem a Mint különös hírmondó... című versben is – mint oly sok költeményében – az ember egyetlen lehetőségére,

utolsó esélyére figyelmeztet. Fel akarja rázni, észre akarja téríteni az elaljasult, önpusztító emberiséget, mielőtt még túl késő lenne. Megpróbálja felnyitni a szemünket, hogy végre észrevegyük, hogy csak egy porszem vagyunk a világmindenségben, az isteni-örök körforgásban, s hogy nem az általunk alkotott önző, anyagias és kegyetlen szabályok szerint kell működnie a világnak, hogy nagyon veszélyes, ha megfeledkezünk a mindenképp felelős erőről és hatalomról! Nemes Nagy Ágnes azt írja: „Ősz van, üzeni a vers, mintha azt mondaná: térjete meg!” S az üzenet sajnos ma is időszzerű, a XXI. század emberéhez is szól. Ezért adom át én is nektek. Nektek, a jövő felnőtteinek, akik talán még fogékonyabbak vagytok az igazra, a szépre, a jóra, mint mi, gyakran megkérgesedett szívű, „rövidlátó”, „nagyothalló”, megfakult hitű, megkopott erkölcsi tartású felnőttek. Ne tévesszék el az irányt, ne feledjétek, hogy keresztény emberként ezeknél a kicsinyes, semmirevaló, hétköznapi csatározásoknál többre, jobbra vagytok hivatottak!

Ahhoz, hogy az ember felül tudjon emelkedni a mindennapok gondjain, nehézségein, szükség van meghitt pillanatokra, csöndes, magunkba fordulást biztosító helyekre és alkalmakra. Ez akkor jutott eszembe, amikor ez év szeptemberében is, ahogy már hatodik éve minden szeptemberben részt vettem a sümegi ferences templom Mária-napi búcsúján. Erre a búcsúra azért látogatok el minden esztendőben, mert amikor hat éve a kisfiam nagyon beteg volt, és sok-sok imával arra kérte egész családjunk a Szűzanyát, hogy gyógyítsa meg, megfogadtam, hogy ha felépül a kisgyermek, fogadalmi táblát állítatunk, és minden évben elutazunk a sümegi templom csodás képéhez, ahol már oly sok beteg nyert gyógyulást. Ez a kisfiú azóta már szinte legénysorba került, s mint minden lázongó tizenéves, néha a kákn is csomót keres. Így aztán Sümeg

felé tartva egész úton azt kérdezgette tőlem, minek is keltünk megint útra. Amikor a zarándoklat, a zarándokút lényegét próbáltam neki fejtegetni, egyre nagyobb döbbenetet láttam az arcán. Nem értette, hogy ugyan mi izgalmas lehet abban, ha naphosszat imádkoznak és énekelnek az emberek. És hogyhogya nem unatkoznak? És miért mennek gyalog, amikor autóval sokkal kényelmesebb? És miért mennek el a búcsúi misére, ami sokkal hosszabb, mint egy „rendes mise”? És mit csinálnak este, hiszen nincs tévé? És hogyhogya mások szállást adnak nekik? És hogy visznek magukkal annyi mindent, ami két-három napra kell? Micsoda? Hogy nem is kell annyi minden, csak a legszükségesebb dolgok? És hogy régen a szabad ég alatt is aludtak a zarándokok, vagy pajtában, padláson, ahol szállást kaptak? Ruhástul, együtt annyi ember?

Bevallom, akkor siettünk, hogy odaérjünk időben a szentmisére, s talán nem is tudtam mindig rátalálni a helyes válaszra, ahogy záporoztak rám a kérdései. De amikor végre ott térdeltem a hangosan éneklő tömegben a halott Fiát ölében tartó Szűzanya szobra előtt, és éreztem, milyen csodálatos kegyelem, hogy az én fiam él, egészséges, itt áll mellettem, s hogy én megmenekültem ettől a végtelen fájdalomtól, megfogadtam, hogy ha tudom, megmagyarázom neki, és elmondom nektek is, miért olyan értékes és fontos idő az útra kelés, az úton levés, a zarándoklat.

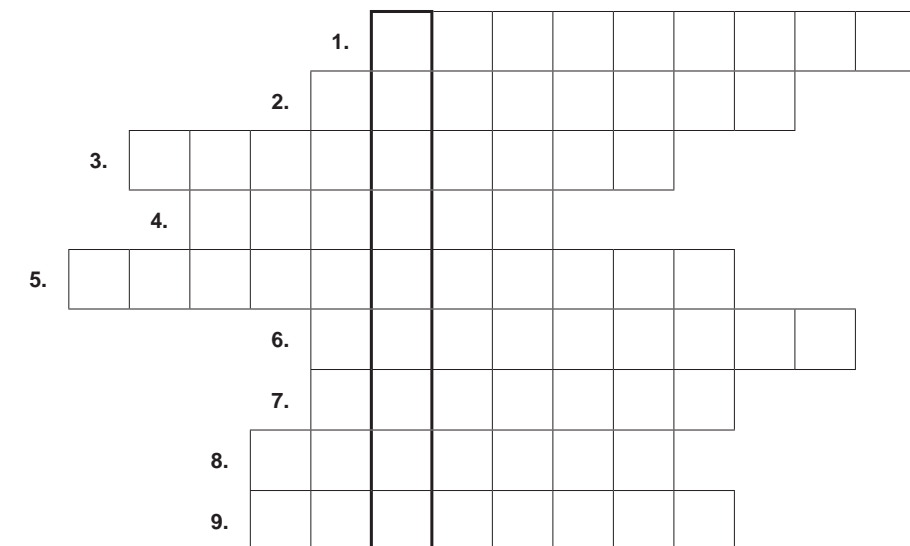
Megfigyeltétek már, hogy nyelvhasználatunkban milyen gyakran hasonlítjuk az életünket egy úthoz? A megélt eseményekre azt mondjuk: életút, az egymást elhagyó emberekre azt: elváltak útjaik. Aki változtat az életén, az jó útra tér, aki elzúllik, tisztességtelen dolgokba keveredik, az letér a helyes útról. Aki akadályoz minket a terveink megvalósításában, az utunkba áll. Ha feladjuk a reményt, azt hisszük, hogy nincs kiút. Ha véget ér egy komoly szakasz az életünkben, például befejezzük az iskolát: elbálagunk, mintha tovább mennénk az úton, s aki haldoklik, az az út végére

ért, de azt is mondjuk, hogy nagy útra készül. Az út tehát maga az élet. Az élet értelme az utazás, az út végigjárása – elsősorban a saját lelkünkben. A zarándokút is egy lelki utazás. Kívülálló számára talán egy unalmas, szegényes program: nincs luxusautóbusz, nem svédasztalos reggelivel várnak, nincs városnézés idegenvezetővel, esti szabadprogram, ismerkedési est és vásárlási lehetőség sem. És higgyétek el, mégis nagy kaland lehet, igazi, komoly teljesítménytúra, míg a hosszú út alatt, a zajos világból kiszakadva rátalálsz végre a saját gondolataidra, meglátod végre a saját lelkedben rejtőző erényeket és hibákat, meghallod végre a Jóisten hívogató szavát, megtalálsz végre a sok áthághatatlan rengeteg és a halálos veszélyeket rejtő szakadékok mellett az egyetlen járható ösvényt! A közös ima erejéből te is erőt tudsz meríteni. Az egyszerű, szűkös körülmények között ráébredsz, hogy mennyi fölösleges, haszontalan tárgyval és még több ilyen szokással vesszük körül magunkat, áttörhetetlen falakat emelve magunk és embertársaink, és persze magunk és a Jóisten közé.

Ahogy a körmenet felett lengő, gyönyörű templomi zászlókat csodáltam, ahogy az ég felé szálló énekeket hallgattam, s ahogy a fáradt, elcsigázott, gyalogos zarándokok arcán átsütő derűt néztem, én is megértettem, hogy a zarándokút egy lehetőség. Lehetőség arra, hogy átélhessük és felfedezhessük, valójában miért is születünk erre a világra, hogy hívő keresztényként mi dolgunk van ezen a földön, s hogy merre is kell, hogy tartsunk valójában, ha eredeti célunkat nem akarjuk szem elől téveszteni.

Sümege, mint minden évben, idén is vásároltam egy kalendáriumot, s ebben találtam rá Barsi Balázs ferences atya szavaira, melyekkel a tavalyi évben fogadta a sümegei zarándokokat. Ezt hoztam nektek búcsúfiával, fogadjátok szeretettel:

„Mi is a zarándoklat igazi értelme? Az, hogy életünk útjai végül is Istenhez, a boldog örökkévalóságba vezetnek, a mennyei Jeruzsálembé. Aki imádságos lélekkel, főleg gyalogosan

több napon át megy a szent hely felé, és megérkezve ott bűnbánó lélekkel részesül a feloldozásban, és magához veszi az Úr testét, az ezzel az »utazással« egész életének, minden útjának értelmet adott.”

Rejtvény

Óvodásoknak, kisiskolásoknak:

1. Október 8-án tartja a katolikus egyház a Magyarok Nagyasszonya ünnepét. Ekkor ajánlotta Szent István király a Szűzanya oltalmába hazánkat, Magyarországot. Rajzoljátok le, hogy képzelitek el, hogy is történt ez!

2. Terveztetek templomi zászlót, amit például egy búcsúi körmeneten vihetnek a zarándokok! Színes rajzot készíthettek róla!

Nagyobbacsokaknak: A rejtvény megjelölt függőleges oszlopában október hónap másik elnevezését olvashatjátok.

1. Híres búcsújáró hely Pécs közelében.

2. Az az imádságunk, amire az Úr Jézus tanított minket.

3. Hol van Veszprémben Magyarok Nagyasszonya tiszteletére felszentelt templom?

4. A pásztorok és állattartó gazdák védőszentje, emléknapja október 20-án van.

5. Hogy nevezték hazánkban a Teréz napján (október 15-én) kezdődő szüretet?

6. Zsidó vallású, más szóval.

7. Ebbe szedik a pénzt a templomokban.

8. Mi a neve a római pápának, a katolikus egyházfőnek?

9. Milyen jelzővel emlegetjük Tamás apostolt?

Megfejtéseiteket, rajzaitokat nevezzétek és címetekkel ellátva hozzátok be a sekrestyébe!

Jó munkát, jó fejtörést kívánok!

Péti Mária

Baba-mama klub beindítása

A közösségi házban kedd délelőttönként fél 9-től 10 óráig beindul a baba-mama klub. Sok szeretettel hívunk és várunk minden érdeklődő anyukát, aki gyermekével együtt szeretne játszani, kipróbálni új játékokat, ötleteket. Ez a klub a gyerekekkel való aktív foglalkozás, játszás, rácsodálkozás számára szeretne egy szervezett keretet biztosítani, ahol nyilván mindemellett lehetőség nyílna a kisgyermek, gyereknevelés speciális problémáinak megvitatására is. A klub szervezője: Gurgutné Kremó Ilona (06-20/255-00-55). Az első klub időpontja október 24.

Családos tábor

Az idei családos tábort augusztus 24–27. között tartottuk Iszkaszentgyörgyön. A közös találkozót Hajmáskéren szerveztük meg. Összesen negyedórás késéssel érkezett ide meg mindenki, úgyhogy ez négy kisgyerekes családot tekintve akár ütemterv szerinti indulásnak is tekinthető. Épen és egészségben elértünk Iszkaszentgyörgyre, ahol már vártak ránk.

A kipakolás elég sok időnkét elvette, így ebédig nem csináltunk mást. Bár a körülmények nagyon jók voltak, kisebb infrastrukturális hibákat azért javítanunk kellett. Szerencsére volt a csapatban, aki mindennel fel volt szerelkezve, úgyhogy a kezdeti nehézségeken gyorsan úrrá lettünk mindenhol.

Amíg a gyerekek aludtak, Ili és István vezetésével vettük végig első témánkat, a családi imát. A beszélgetés alapját az eltérő imamódokon kívül főleg a gyerekekkel való ima adta. Sok téma előjött, ami aztán még visszaköszönt a későbbi beszélgetések alatt is.

Az előadás után érkezett meg hozzánk Tóth Gyula atya, ő tartotta a napi szentmisénket. Szentmise után megvacsoráztunk, elkészült az első közös fénykép is.

Aztán este következett az altatás, majd Sanyi mutatott pár szép természeti és családos diát. Ezenkívül még pingpongoztunk, üveget festettünk, és sokáig beszélgettünk.

Pénteken hideg, borús reggelre ébredtünk, az eső is esett (ilyen is maradt egész délelőttre). Nem is nagyon akardozott elkezdni a napunkat.

A reggeli imát a gyerekek nagyon élvezték: ütemre rázták a rizses pingponglabdákat, énekeltek, meg az álmaikról beszéltek. Aranyosak voltak. A reggelihez a hideg miatt beköltöztettük a kinti padokat az étkezőbe, és itt is maradtunk a nap hátralévő részében.

A reggeli után a családon belüli kommunikációval foglalkozó beszélgetés következett. Az előadáshoz tar-

tozó szentírási rész (1Pt 4,7–11) nagyon jó kiindulási pontot adott. Főleg a kezdete – „Közel van mindennek a vége.” – csalt mosolyt az arcokra. Az előadás során „megtudtuk”, hogy a férfiak a Marsról jöttek, a nők meg a Vénuszról, hogy a férfiakat a váratlan helyzetek okozta alkalmazkodás kényszere visszahúzódsra, magukba zárkózásra és erős összpontosításra készíti, míg a nőket feldúlja, kiborítja és érzelmileg megviseli. Aztán még beszélgettünk a „négyfülv emberről”, ami egyéni figyelmünk különböző arculatait szimbolizálta attól függően, hogy miként válaszolunk egy-egy kérdésre, problémára.

Az előadás után jött az ebéd, majd altatás. Aztán Zsuzsa és Ákos előadását már újra kint tudtuk meghallgatni, kicsit javult az idő. A család szokásai volt a témájuk. Itt ért össze igazából az eddig elhangzott két téma: az imádkozás rendje és az egymással való egyeztetés folyamatos és szükséges eleme annak, hogy saját szokásai legyenek egy családnak. Igazából már az imarend is egyfajta szokás, amiben sajnos sokunknak semmilyen használható tapasztalata nincsen a szülői házból, ezért saját magunkra vagyunk utalva.

A gyerekek felébredése után – mivel délelőtt teljes egészében csak bent tudtak lenni – kimentünk kicsit. Tetünk egy nagy kört táborhelyünk körül, megmáztunk kisebb dombokat, a bátrabbak még sziklát is másztak. Az

eső utáni erős szél gyönyörű tisztára fújta az időt, messze el lehetett látni. Nagyon szép volt a környék!

A délután hátralévő részében begyűjtöttük a fát az esti tábortűzhez, és vacsora után begyűjtöttük a professzionálisan összerakott tábortűzet. Szerecsénkre elég sokat száradtak már a fák, és így sikeresen elkészíthette mindenki a maga botkenyerét.

Az altatás után diameditáció következett: Sanyi gyönyörű természetfotói alatt Andi olvasott fel szentírási szakaszokat.

Szombaton a reggeli ima után érkezett meg Halmágyi Zoltán atya Jásdrol, és a Ménesi házaspár, Krisztina és Balázs, a MÉCS-családmozgalom magyarországi elindítói, jelenlegi vezetői. Közös szentmisénk után az ő előadásukat hallgathattuk meg. Témájuk a család külső hivatásának bemutatása volt saját példájukon keresztül. Az előadás első harmada arról a sok pozitív élményről szólt, amit Krisztinának átéltek a MÉCS-mozgalom elindítása által. Ezenkívül beszéltek még a vezetéssel járó kísértésekről, illetve a végén – rengeteg kérdéssel fűszerezve – sok szó esett még a nehézségekről, a saját családi élettel való összeegyeztethetőségről is.

Ebéd után megint csendes pihenő következett. Amíg a gyerekek aludtak, Heni és Bálint tartott számos segédanyaggal kísért előadást a Szentlélek adományairól.

Este vacsora után megint tábor tüzet gyújtottunk, a gyerekek medvére, sőt még fókára is vadásztak! Aztán ahogy lassan besötétedett, mindenki bement, és lefektették a gyerekeket.

Este egy rövid taizéi imaestet tartottunk. A bensőséges dallamok alól kinyúló csend és a mécsesek fénye szép befejezése volt a napnak. A gyertyák meleg fényében elmondott csendes imáknak nem nagyon akart vége szakadni, hirtelen nehezen akartunk kimenni a kápolnából. Egyikünk ezt így fogalmazta meg:

„Soha nem csengtek-zengtek még az üdvözlégyek így, ilyen lágyan, ilyen kedvesen, ilyen félve (tisztelettel, szeretettel) és remélve, mint most. A sok kicsi mécses a nagy gyertya körül... a napraforgók... mintha egy hullámozó arany vízfolyam hömpölyögne... Jó nekünk itt lenni... Építsünk három sátrat... Köszönjük, Uram!

Világosodik a hivatásunk...?! Hát világosítsuk, ragyogjunk, váljunk egy nagy engesztelő lánggá... mindannyian együtt. Gyűjts össze, egybe magad-

nál mindnyájunkat a te fölséged színe előtt mindörökké. Ámen.”

Utolsó nap, vasárnap, a reggeli után elbábozott mese (Szutyjev: A gomba alatt) nagy sikert aratott a gyerekek körében. A felnőttek közben egy Sal-kaházi Sáráról szóló totót töltöttek ki, ezzel is kicsit talán jobban megismerve a legújabb magyar boldoggá avatott életét.

Közösen mentünk el az iszkaszentgyörgyi templomba szentmisére, utána egy rövid táborzáró ünnepség következett, majd ebéd és a gyerekek altatása, közben mi bepakoltunk. Miután mindenki felébredt, összeszedtük még maradékainkat, és elhagytuk a tábort.

Hazafelé még egy rövid, félórás túra keretében megálltunk a római fürdőnél, ahonnan már egyénileg ment mindenki haza.

Összességében egy nagyon jó tábor tudhatunk magunk mögött. A helyszín – a Székesfehérvári egyházmegye közösségi háza – nagyon jónak bizonyult kisgyerekes családoknak. A nagy zárt térben a gyerekek szinte bárhol hal-

lótávolságon belül maradtak, ugyanakkor bőven volt mozgásterük is. Volt szabadteri és zárt nagy tér is, ahol enni és beszélgetni egyaránt lehetett. A szobák elég nagyok voltak, bőven volt pakolási lehetőség a rengeteg motyónak.

Örültünk, hogy Olgi néni is el tudott jönni velünk. Az ő szobájában rendeztük be a játszósobát, ahol felhalmoztuk az egyes családok által hozott játékokat. Az előadások alatt a gyerekek itt játszottak, ragasztottak, festettek, színezték, olvastak. A tábor végén a táborzáró ünnepség alkalmával minden gyerek névre szóló kis tasakban kapta meg saját produkcióit. Mi, szülők örömmel tapasztaltuk, hogy nem csak számunkra szolgált feltöltődéssel a tábor, munkáik alapján gyerekeink is sokat fejlődtek, ügyesedtek. Külön köszönjük Olgi néninek itt, az újság hátsóján is a sok segítségét és a gyerekek szeretetét, amivel körülvette őket.

Örömmel fogunk ide visszamenni bármikor.

Tátrai József

Kitekintő

Konferencia az ifjúságról

Az Alsó-Ausztriai Tartományi Kormányzat Ifjúsági Referatúrájának meghívására Pusztai István alelnök vezetésével Veszprém megyei delegáció tartózkodott St. Pöltenben, ahol egy nemzetközi ifjúsági konferencián vett részt. „Ifjúsági munka fiatalok nélkül? – Víziók és lehetőségek a jövőt illetően” c. konferencián neves egyetemi professzorok (bécsi, salzburgi, kremsi egyetemek) tartottak előadást:

Az ifjúság és politikai követelése.

„Az ifjúság mint kisebbség” a munka világában és a jövőben.

Az ifjúság a globális világban – kulturális identitás létrehozása.

A tanácskozást köszöntötte Mag. Johanna Mikl-Leitner ifjúsági tartományi tanácsnok, tartományi miniszter asszony. A rendezvény keretében köszönt el a tevékenységét befejező

Alfred Kager tanácsnok, igazgató, tartományi ifjúsági referens.

Pro Covasnae

Kovászna megye tanácsa június 16-án avatta fel az árkosi EU-s tanulmányi központot, amelyre valamennyi partnermegye elnökét meghívta. A Veszprém megyei delegációt Kuti Csaba, a megyei közgyűlés elnöke vezette. Az ünnepségen beszédet mondott a román kormány képviselőjében Markó Béla a testvérmegyék képviselőjében; Békés, Heves és Veszprém megye közgyűlésének elnöke, valamint a svédországi partnermegye képviselője. Az avatási ünnepséget követően a Gábor Áron Megyei Könyvtár dísztermében első alkalommal került sor a Pro Covasnae díjak átadására. A hosszú időn át Kovászna megye fejlődéséért kiemelkedő munkát végző székelyföldi személyiségek mellett a kitüntetést Kuti Csaba is megkapta. A Veszprém megyei delegáció Kovászna megyéből történő visszautazása során Parajdon is rövid látogatást tett, ahol az iskola igazgatójának vezetésével megtekint-

tették az iskola – Veszprém és Pest megyei segítséggel elkészült – új kázanáját.

Tarnów, a „magyar” város

A Tarnów-i Önkormányzat és a Tarnów-i Magyarbarátok Társasága meghívására önkormányzati, kulturális és sportdelegáció utazott Lengyelországba. A Veszprém megyei labdarúgótorna nyertes csapataként a balatonfüredi diákok vettek részt jutalomként a Tarnów-ban megrendezett labdarúgótornán, ahol 4. helyezést értek el. A Tarnów-i Kulturális Fesztiválon megyénket a Kabóca Bábszínház két produkciójával képviselte. A fesztiválon Rostetter Szilveszter veszprémi zeneszerző és orgonaművész hangversenyével kezdődött meg a Tarnów-i Magyarbarátok Társasága fennállásának 50. évfordulós jubileumi rendezvénye. Kuti Csaba, a megyei közgyűlés elnöke és dr. Molnár Ibolya aljegyző utazott Tarnówba. Részt vettek az ünnepi ülésen, és köszöntötték az öt évtizeden át eredményesen működő

civil szervezetet, amelynek munkássága nyomán Tarnów-t Lengyelország legnagyobb magyar városaként emlegetik.

Japán kapcsolatok

A Gifu prefektúra 14 tagú delegációját fogadta Kuti Csaba a Megyeháza Szent István termében, akik Furuta kormányzó úr levelét hozták. Ebben kinyilvánította a japán fél a további együttműködés iránti elkötelezettségét. A delegáció tagjai találkoztak dr. Zsédényi Imre főjegyzővel, tájékoztattak Veszprém megye aktuális kulturális és turisztikai együttműködési

programjairól, majd megtekintették a herendi porcelánmanufaktúrát.

Magyar–finn intenzív nyelvi tábor

Magyar–finn intenzív nyelvi tábort szerveztek Veszprém megyében. A két héten keresztül folyó oktatásban 19 finn és 15 magyar – közöttük pápai, tapolcai, továbbá Magyarországon élő vietnámi és a brüsszeli EU-központban dolgozó finn – hallgató is részt vett. A tábor résztvevői egésznapos kirándulás keretében ismerkedtek Pápa város nevezetességeivel, a Káli-medence és Tihany szépségeivel. Végezetül ajándék orgona- és

kóruskoncertet adtak a veszprémi Szent Margit-templomban, amelyen részt vett Esko Lotvonen, a Lapin liitto finn partnerszervezetünk vezetője is.

„Tetőtéri esték”

Tihanyban

október 27-én 17 órakor

Európába – félúton

címmel

Gábor Dzsingisz

tart előadást.

Hírek és események

Az imaapostolság szándékai októberre:

Általános: Hogy minden megkezdett eljusson az élő hitre, és arról tanúságot is tegyen életében tiszta, összefüggő és bátor választásai által.

Missziós: Hogy a missziós világnap megünneplése mindenhol növelje a missziós elevenség és együttműködés szellemét.

A karitászcsoporthoz gyűlése: október 4-én.

Október 1-től a **téli miserend** szerint végezzük a szentmiséket. Az esti szentmisék vasárnap és hétköznap egyaránt este 6 órakor kezdődnek.

Október hónapban minden este közös **rózsafüzér** imádság van a templomban, este 6 órakor, amikor esti mise van, előtte ½ 6-kor kezdve.

Október 5-én ünnepeljük a **bazilika-főszékesegyház** felszentelésének az ünnepét.

Október 8., a 27. évközi vasárnap ebben az évben Szűz Máriának, **Magya-**

rok Nagyasszonyának, Magyarország főpátrónájának az ünnepe.

Október 18. **Szent Lukács** evangélista ünnepe.

Október 28. **Szent Simon és Szent Júdas** apostolok ünnepe.

Október 29-én tartja egyházunk a missziós vasárnapot és az évente szokásos missziós gyűjtést.

November 1. **mindenszentek ünnepe.** Reggel 7 és este 6 órakor tartunk szentmisét. Az esti misét követi a szokásos halottak napi megemlékezés elhunytjainkról és a halotti zsoltószma virrasztó imaórája. Bibliaóra nem lesz.

November 2-án, **halottak napján** is reggel 7 és este 6 órakor tartunk szentmisét. A csütörtöki szentségimádás emiatt elmarad.

A halottak napjához kapcsolódó búcsúkról: „Aki a temetőt ájtatos lélekkel látogatja, és legalább lélekben imádkozik a meghaltakért, november 1–8-ig mindennap teljes búcsút nyerhet. Feltételek: gyónás, áldozás, imádság a pápa szándékára. Az év többi napján részleges búcsút lehet nyerni a temető meglátogatásakor. Akik halottak

napján (vagyis az azt megelőző nap déleltől a halottak napját követő éjfélig) meglátogatnak egy templomot vagy nyilvános kápolnát, teljes búcsút nyerhetnek a szokott feltételekkel. A látogatáskor egy miatyánkot és egy hiszekegyet kell imádkozni. Ez a búcsú elnyerhető a megelőző vagy a következő vasárnapon és mindenszentek ünnepén is.” (Direktórium)

Imádkozzunk értük...!

...mert a keresztségben újjászülettek: Kovács Dániel és Kovács Anett szeptember 10-én, Kerékgyártó Dóra és Csilinkó Eszter Mária szeptember 24-én.

...mert az örök hazába költöztek: Horváth Gyula (64 éves) augusztus 29-én, Molnár Zoltán (78 éves) augusztus 30-án, dr. Szilágyi Gábor (75 éves) szeptember 1-jén, Lantos István (83 éves) szeptember 8-án, Rosita Edit (77 éves) szeptember 11-én, Gyömörei Jánosné Fehér Mária (84 éves) szeptember 25-én.

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja
Megjelenik 600 példányban

Felelős kiadó: Tóth Gyula plébános
Szerkesztőség: a plébánián,
Veszprém, Dózsa György út 9.
Telefon: 88/327-609

Szerkesztők: Adonyi Krisztina,
Demény Anna,
Kreschka Miklós, Selyem Zoltán

Készüljünk a szentmisére!

	Olvasmány	Szentlecké	Evangélium
okt. 8.	Sir 24,23–31	Gal 4,4–7	Lk 1,26–28
okt. 15.	Bölcs 7,7–11	Zsid 4,12–13	Mk 10,17–30
okt. 22.	Iz 53,10–11	Zsid 4,14–16	Mk 10,35–45
okt. 29.	Jer 31,7–9	Zsid 5,1–6	Mk 10,46–52
nov. 5.	MTörv 6,2–6	Zsid 7,23–28	Mk 12,28b–34